

vůbec nebo pro přečin nebo přestupek spáchaný ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravopoctnosti. Že zákon má na mysli jen takové trestní činy, které stihají trestní soudy, plyne z toho, že ve výpočtu § 5 užívá terminologie trest. zákona. To potvrzují též motivy zákona (Dokupil, die Gewerbeordnung, str. 847), jež uvádějí jako příklady odsouzení vylučujícího z nastoupení živnosti toliko odsouzení pro delikty trestné podle obecného zákona trestního (křidu, krádež). Kdyby byl zákon měl tu na mysli také jiné činy než činy stihatelné trestním soudem, byl by je tu také výslovně uvedl.

V daném případě bylo st-li odňato jeho živn. oprávnění — jak bylo již shora řečeno — proto, že byl dvakráte potrestán pro pokoutnictví. Pokoutnictví podle § 1 nař. min. sprav. č. 114/1857 ř. z., nedotčeného zákonem z 1. srpna 1895 č. 112 ř. z., jest činem, který se podle § 3 shora cit. min. nař. trestá v rámci disc. moci soudu, aby byl zachován řád soudní, a jeho potrestání jest podle § 24 bodu 13 nař. min. sprav. z 5. května 1897 č. 112 ř. z. věcí správy justiční. Jde-li však o čin povahy disciplinární, nelze jej zařaditi mezi trestní činy uvedené v § 5 živn. ř., jichž trestání jest přikázáno do pravomoci soudů trestních.

Neměl proto žal. úřad zákonného podkladu pro odnětí živnosti st-li po rozumu § 139 odst. 2 lit. a) živn. ř. a musilo býti proto nař. rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost.

Č. 9595.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní: Nárok na dodatečné udělení dispense od právnického vzdělání pro vedoucího úředníka obce mající od 5000 do 7000 obyvatel (§ 3, I. odst. 1. zák. č. 35/1908 z. z. čes.) nemá ani obec ani úředník takový.

(Nález ze dne 5. ledna 1932 č. 19.365/31.)

V ě c: Adolf B. ve Š. (adv. Dr. Jaro Rosenbach) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dispensi od právnické kvalifikace městského tajemníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žádost městské obce Š. z 19. června 1928, aby ustanovení jediného konceptního úředníka městského ředitele Adolfa B. jako neprávnicka bylo ve smyslu § 3, I odst. 2 zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. čes. dodatečně schváleno, zamítl zsv v Praze nař. rozhodnutím z těchto důvodů: Podle § 3 I odst. 1 zem. zák. č. 35/1908 může býti úředníkem pro službu konceptní v obcích nad 5000 obyvatel ustanoven pouze ten, kdo prokázal úplné vysokoškolské vzdělání právnické. Podle odstavce 2 § 3 I může pak v obcích mezi 5000 až 7000 obyvatel zem. výbor k odůvodněné žádosti obce upustiti od právnické kvalifikace konceptního úředníka. Z těchto ustanovení zákona plyne, že zsv může uděliti pouze dispens od úplného vysokoškolského vzdělání práv-

nického, nemůže však prominouti ostatní předběžné vzdělání, jež nutně musí předcházeti dosažení vzdělání vysokoškolského, žádaného zásadně v odstavci 1. § 3, I, cit. zák., totiž aspoň úplné středoškolské vzdělání. Toto vzdělání žádá tedy § 3, I zem. zák. č. 35/1908 bezpodmínečně, a musí proto úředník, pro něhož obec žádá za dispens od právnické kvalifikace, prokázati alespoň, že s prospěchem absolvoval některou veřejnou vyšší školu střední. Adolf B. však takového průkazu nepodal, a bylo proto vzhledem k výše uvedeným důvodům zamítnouti žádost obce Š. o dispens podle § 3, I, odst. 2 cit. zák. pro jmenovaného.»

O stížnosti nss uvážil: — — — — —

Nař. rozhodnutím rozhodoval žal. úřad o žádosti obce Š. o udělení dispense podle § 3, odst. 2, zák. č. 35/1908 z. z. čes. Podle znění tohoto zákonného ustanovení může zem. výbor při obcích s počtem obyvatel mezi 5000 a 7000 na základě odůvodněného podání obce upustiti od právnické kvalifikace konceptního úředníka, jenž má býti ustanoven. — Z toho jde, že jen obci samotné mohla býti udělena dispens od povinnosti propůjčiti místo konceptního úředníka osobě s právnickou kvalifikací a že tedy šlo v případech těch výlučně o poměr mezi obcí a zsv-em. Výrok zsv-u, kterým bylo uděleno svolení k tomu, aby měla obec na místě úředníka konceptního osobu bez právnické kvalifikace, upravoval tedy jen poměr mezi obcí a zsv-em a netýkal se práv úředníka, o něhož in concreto šlo. Nárok na to, aby zem. výbor o takovéto žádosti rozhodl kladně, nepřiznává zákon ani žádající obci, tím méně však osobě, o kterou jde a která sama k žádosti takové ani nebyla povolána.

Jestliže tedy zsv nař. rozhodnutím zamítl žádost obce o udělení dispense od právnického vzdělání st-le, nemajícího na takovou dispens nijakého zákonného nároku, nemohlo tím býti porušeno nijaké jeho subj. právo, ježto takového práva nebylo.

Nař. rozhodnutím nebylo porušeno st-lovo subj. právo (§ 2 zák. o ss), a slušelo proto stížnost uznati neopodstatněnou, aniž bylo možno zabývati se vývody stížnosti, dovozujícími, že žal. úřad nesprávně vyložil předpis § 3 zák. č. 35/1908 z. z.

Č. 9596.

Pozemková reforma: I. Učinil-li stpú výrok o ponechání pozemku podle § 20 zák. příd. a vázal-li ponechání pozemku na splnění určitých podmínek, může se splnění podmínek těch domáhati. — **II.** O podmínkách obnovy řízení z moci úřední stran ponechání pozemku podle § 20 příd. zák.

(Nález ze dne 7. ledna 1932 č. 17.603/30.)

V ě c: Jaroslav H. ve V. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o obnovu řízení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.